

Arrest

nr. 109 019 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 december 2011 het Rijk binnen en diende op 14 december 2011 een asielaanvraag in. Op 29 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en u bent soenniet van religie. U bent geboren op 21 maart 1987 in het dorp Chak 547 in het district Vehari van de provincie Punjab. Van 2004 tot 2010 leefde u als toerist in Griekenland en Spanje. In maart 2010 keerde u naar Pakistan terug omdat er veel werk was op jullie gronden. Met twee sjjiitische vrienden trok u in de maand september 2011 naar een naburig dorp. Jullie kwamen de moskee uit na het vrijdagsgesbed toen er twee mannen op een motor het vuur op jullie openden. Uw twee vrienden waren op slag dood terwijl u kon wegduiken. U verklaarde wat er gebeurd was aan de politie die uw versie van de feiten opnam in hun First Information Report (FIR). Daarop kreeg u twee dreigtelefoontjes van de terroristische groep Sipah e Sahaba die de verantwoordelijkheid voor de aanslag claimde en u bedreigde niet tegen hen te getuigen. Nadat u een tweede maal klacht tegen hen neerlegde, achtte u uw leven niet meer veilig en u verliet twee à drie maanden later Pakistan op 1 december 2011. U kwam op 10 december 2011 in België aan waar u zich de 14de december 2011 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een rijbewijs, een klacht, een FIR en een enveloppe neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door Sipah e Sahaba omdat deze organisatie wilt verhinderen dat u tegen hen getuigt (CGVS p.4,8). Er dient echter opgemerkt te worden dat aan uw wedervaren met Sipah e Sahaba, waaraan u uw terugkeervrees ontleent geen geloof kan worden gehecht.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u noch uw identiteitskaart, noch uw paspoort neerlegt. Als identiteitsbewijs legt u slechts een rijbewijs voor, dat in tegenstelling tot uw verklaring slechts een kleurenkopie blijkt. Dat u geen overtuigende identiteitsdocumenten neerlegt heeft niet alleen tot gevolg dat u als asielzoeker nalaat uw identiteit aannemelijk te maken, het maakt ook dat u niet aantoont dat de twee stukken waarmee u uw asielmotieven tracht te staven (de klacht en de FIR) daadwerkelijk aan u toebehoren (CGVS p.3,4).

Voorts beschikt u over een opmerkelijk gebrekkige kennis van het incident dat de oorzaak is van de vervolging, namelijk het schietincident dat uw vrienden het leven kostte. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang. U beweert dat uw twee vrienden een vriend gingen bezoeken in een ander dorp en dat u met hen meeging. De naam van de vriend die jullie bezochten, is u echter onbekend (CGSV p.5). Ook kent u de naam niet van de moskee die u aandeed en weet u, ondanks het feit dat u er deelnam aan het vrijdagsgesbed, niet of het soennitische dan wel sjjiitische moskee is (CGVS p.5). Dit is zeer weinig geloofwaardig. Ook kent u de namen van de vaders van uw twee overleden vrienden niet (CGVS p.4). Het valt ook op dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vrienden in uw eigen dorp vermoord werden (CGVS Vragenlijst p.3), terwijl u heden andere verklaringen aflegt. Dat u bovenstaande informatie mist over de omstandigheden waarin de centrale gebeurtenis in uw asielrelaas plaats vond, schaadt het geloof in uw asielmotieven.

Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u door Sipah e Sahaba vervolgd werd. U beweert dat deze organisatie u bedreigde en bij terugkeer wil vermoorden om te verhinderen dat u tegen hen getuigt. Uw verklaring vervalt echter door het feit dat de door hen gevreesde getuigenis niets om het lijf heeft. U kent de personen niet die uw vrienden vermoordden en evenmin kon u hun gezichten zien daar ze bedekt waren. Uw getuigenis, neergeschreven in de FIR, is dan ook erg weinig zeggend. U kan slechts hun huidtint, de kleuren van hun kleren en hun grootte verklaren (CGVS p.8). Dat u zo'n zeven tot negen keer telefonisch bedreigd werd door een machtige organisatie als Sipah e Sahaba om niet te getuigen, terwijl uw getuigenis geen enkel gevaar inhoudt voor deze organisatie en haar leden, is allerm minst aannemelijk (CGVS p.4,5,6).

Niet alleen door het gebrek aan inhoud is het weinig geloofwaardig dat Sipah e Sahaba zich ernstige zorgen maakt om uw getuigenis, ook het gebrek aan politieoptreden doet het belang van een getuigenis van uw kant vervallen. U zegt immers letterlijk dat de politie naar aanleiding van de FIR niets ondernam

en dat de politieagenten zich zelfs erg fatalistisch uitlieten over hun kansen om de moordenaars van uw vrienden te vinden (CGVS p.6). Als u gevraagd wordt waarom Sipah e Sahaba tijd en moeite zou steken in u te vervolgen daar u, gezien bovenstaande opmerkingen, geen enkele bedreigingen voor deze organisatie vormt, kan u geen enkele verklaring bieden. U wijst er slechts op dat Sipah e Sahaba in staat is u te doden zonder te verduidelijken waarom ze u zouden doden (CGVS p.6,8). Dat u niet aannemelijk kan maken waarom u vervolging dient te vrezen van Sipah e Sahaba ondermijnt volledig uw verklaarde terugkeervrees.

Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat, zelfs indien er geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen van Sepah e Sahaba, quod non, u uw gedrag in het licht van deze bedreigingen niet aannemelijk maakt. U beweert dat deze machtige terroristische organisatie u vertelde de zaak tegen hen te laten rusten op straffe van dood. Uw reactie op deze zware bedreiging is, zo zegt u, precies hetgeen dat u met een doodsdreigement afgeraden wordt: u gaat dezelfde dag van het tweede dreigetelefoontje nog naar de politie om klacht neer te leggen tegen Sipah e Sahaba. Het is vreemd dat u een dermate grote vrees ervaart vanwege Sipah e Sahaba dat u zich verplicht ziet Pakistan te verlaten, maar tegelijkertijd de doodsb bedreigingen van deze organisatie volstrekt negeert en juist die handeling stelt waarmee de Sipah e Sahaba u de dood belooft. Te meer daar het indienen van de klacht, gezien uw verklaringen over de passiviteit en machteloosheid van de politie, volstrekt nutteloos is. Het mag in deze bovendien ernstig verbazen dat de enige concrete informatie die u de politie had kunnen geven, namelijk het telefoonnummer dat gebruikt werd voor de dreigementen, niet in de klacht vermeld staat (CGVS p.6,7).

Tenslotte mag het ook verbazen dat u, ondanks contacten met uw vader in uw dorp, in het geheel niet op de hoogte bent van de evolutie in de zaak waarin uw getuigenis volgens u gevreesd wordt. U zegt zelfs dat u uw vader niet naar het onderzoek tegen de leden van Sipah e Sahaba vroeg (CGVS p.8). Het is weinig aannemelijk dat u stelt dat u omwille van uw getuigenis in een politieonderzoek niet kan terugkeren naar Pakistan maar vervolgens geheel uw interesse in het onderzoek verliest.

Gezien al de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Pakistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Allereerst dient over de klacht en de FIR opgemerkt te worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien maakt de hoge mate van corruptie in Pakistan dat valse of vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. Zoals hierboven reeds gemeld is het rijbewijs slechts een kleurenkopie waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Sipah e Sahaba geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.3. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker jarenlang in Europa heeft verbleven. Dat verzoeker gedurende zes jaar aanhoudend aan toerisme deed in Spanje en Griekenland kan niet overtuigen. Evenmin heeft verzoeker reisdocumenten neergelegd waaruit kan blijken dat hij na zijn jarenlang toerisme naar Pakistan terugkeerde. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij op het ogenblik van de beweerde feiten in Pakistan was.

3.4. Hoe dan ook uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op de DVZ verklaarde *“In mijn dorp werden vrienden van mij genaamd S. A. en J. A. vermoord door leden van Sipeh Sabah (een extremistische Moslimvereniging). (...) Toen de politie ter plaatse kwam, heb ik aan de politie verklaard dat leden van Sipah Sabah deze moorden hadden gepleegd. De politie ging op zoek naar de leden van Sipeh Sabah maar kon ze tot nog toe niet aanhouden”* (vragenlijst 3.5). Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS echter dat *“[Van] Adda metro niet ver van ons dorp daar gebeurde het incident”*, waarbij Adda metro *“zo’n 10 km verder dan ons dorp”* ligt (gehoor p. 5) en dat zijn vrienden werden gedood *“door onbekende persoon”* (gehoor p. 3), wat hij ook verklaarde aan de politie in de FIR (*“twee onbekende mensen”*, gehoor p. 8), waarbij verzoeker tevens verklaart dat de politie niets gedaan heeft (gehoor p. 6). Verzoekers verklaringen zijn dan ook op meerdere punten onverzoenbaar. Verzoeker kan de namen van de vaders van zijn vermoordde vrienden niet toelichten, noch kent hij de naam van de moskee waarnaar ze gingen (gehoor p. 4), noch de naam van de vriend die ze gingen bezoeken en evenmin of de moskee soennitisch dan wel sjjiitisch was (gehoor p. 5). Verzoeker kent de personen niet die verzoekers vrienden hebben gedood, heeft hun gezichten niet gezien (gehoor p. 5) en kan enkel vaag stellen hoe groot de daders zijn, welke huidskleur ze hebben en welke kleur kleren ze droegen (gehoor p. 8). Overigens blijkt uit de vertaling van de FIR tijdens het gehoor op het CGVS dat verzoeker stelde dat *“Vandaag samen met J. A. en S. A. ben ik samen met hun voor hun werk meegegaan naar mitro sheh”* (gehoor p. 8), wat tegenstrijdig is aan zijn vorige verklaringen dat het Adda metro was en dat het een bezoek aan een vriend betrof. Verzoekers verklaringen zijn dermate tegenstrijdig, vaag en lacunair dat niet aannemelijk is dat de feiten op enige waarachtigheid steunen.

3.4.1. Hierbij is de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), noch de bewering dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn, wat overigens evenmin medisch wordt geadstrueerd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij logisch en coherent antwoordt en geenszins dat hij bepaalde zaken verdrongen zou hebben of onkundig zou zijn om deze te evoceren. Evenmin biedt dit een verklaring voor de veelvuldige en ernstige tegenstrijdigheden, laat staan voor het nalaten zich te informeren over het verloop van zijn eigen vervolging.

3.4.2. Verder en daargelaten de vraag of louter telefonische bedreigingen überhaupt een ernstige vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kunnen uitmaken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk vervolgd te worden door de Sipah e Sahaba gezien zijn getuigenis geen enkele objectieve

bewijswaarde heeft, hij in de FIR zelfs niet eens verwezen heeft naar de Sipah e Sahaba doch enkel van “*onbekende daders*” spreekt (gehoor p. 8) en verzoeker bovendien voor het CGVS verklaarde dat er door de politie geen gevolg werd gegeven, noch aan de FIR noch aan de klacht (gehoor p. 6-7). Indien overigens niet wordt ontkend dat Sipah e Sahaba een terroristische en door de Pakistaanse overheid verboden groepering is, dan stelt de Raad in deze vast dat verzoeker zijn beweerde vervolging door de Sipah e Sahaba niet geloofwaardig is en evenmin dat verzoeker dan nog een tweede keer klacht zou indienen. Verzoeker maakt overigens evenmin aannemelijk dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Pakistaanse autoriteiten, noch dat hij zich desnoods niet zou kunnen hervestigen.

3.5. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Overigens ziet de Raad de verwijzing naar discriminatie van religieuze minderheden niet in nu verzoeker zelf soenniet is. Daar waar verzoeker verwijst naar “*de zussen van verzoekers vriend werden in Pakistan verkracht, onterecht verdenking van moord*”, stelt de Raad vast dat dergelijke elementen volledig vreemd zijn aan verzoekers asielrelaas, waardoor de Raad aanneemt dat dit een materiële vergissing betreft.

3.6. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën – zoals *in casu* de voorgelegde FIR – aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In deze stelt de Raad tevens vast dat het bevreemdend is dat verzoeker initieel verklaarde zelf het origineel van zijn klacht te hebben meegekregen (gehoor p. 7). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. In deze benadrukt de Raad dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing “Pakistan” “Corruptie en documentenfraude”* blijkt dat de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan door corruptie gekenmerkt wordt en dat zulks de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten kan aantasten, minstens dat deze stukken met passende voorzichtigheid dienen te worden onderzocht.

Daar waar verzoeker dan ook stelt dat “*de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft nagelaten de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, waaronder een F.I.R., te onderwerpen aan een authenticiteits-en geloofwaardigheidsonderzoek*” verwijst de Raad naar de motieven van de bestreden beslissing, die hij bijtreedt, de in beginsel op verzoeker rustende bewijslast en de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de voorgelegde documenten. Verzoeker gaat er dan ook ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Dienaangaande stelde de Raad reeds vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en legt verzoeker geen identiteitsdocumenten neer zodat niet wordt aangetoond dat de stukken verzoeker aanbelangen. Voorts is onder meer niet aannemelijk dat de politie geen precieze locatie van het ongeval zou vermelden waaronder de moskee -die verzoeker niet kent- waar verzoeker met zijn vrienden het vrijdaggebed hebben gevolgd.

3.7. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bonte beweringen (“*waarbij de Pakistaanse autoriteiten tevens*

verantwoordelijk zijn gruwelijk geweld ten aanzien van de Pakistaanse burgers") en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Waar verzoeker meent dat *"uit de bestreden beslissing geenszins duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet"* gaat hij er aan voorbij dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat de motieven die de commissaris-generaal deden besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, ook de weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen, met name zijn onwaarachtig bevonden vervolging door de Sipah e Sahaba. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK